

Arrest

nr. 188 573 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 december 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 3 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. HOOYBERGHS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, kwam op 15 april 2015 naar België met een visum gezinshereniging in functie van haar echtgenoot J.B. Op 7 juli 2015 werd zij ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 15 augustus 2015 verliet de verzoekende partij de echtelijke woonst en deed aangifte van huiselijk geweld.

Op 18 mei 2016 beslist de verwerende partij dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij geldig tot 7 juli 2016 voor de duur van een jaar wordt verlengd, namelijk tot 7 juli 2017.

Op 21 oktober 2016 licht de raadsman van de toenmalige echtgenoot van de verzoekende partij de verwerende partij in van het feit dat een klacht wegens partnergeweld werd ingediend, doch dat deze klacht werd geseponneerd door het parket op 11 oktober 2016 bij gebrek aan voldoende bewijzen. Hiervan wordt een bewijsstuk voorgelegd, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Eveneens wordt door genoemde raadsman gewezen op het feit dat de echtscheiding op 20 september 2016 werd uitgesproken door de familierechtbank. Ook hiervan wordt een stavingsstuk gevoegd, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt.

Op 26 oktober 2016 wordt de verzoekende partij door de diensten van de verwerende partij uitgenodigd alle stukken aan te brengen die zij nodig acht in het licht van een onderzoek van haar dossier, waarbij wordt gewezen op de inhoud van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De brief wordt voor kennisname ondertekend door de verzoekende partij op 16 november 2016.

Op 28 december 2016, met kennisgeving op 4 januari 2017, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 14ter. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: O. (...)

Voorna(am)(en): N. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1987

Geboorteplaats: Al Hoceima

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Betrokkene huwde op 18.09.2013 te Marokko met B.J. (...).

Zij kwam aan in België op 15.04.2015 met een visum in het kader van gezinshereniging. Zij staat ingeschreven in het vreemdelingenregister van 07.07.2015. Zij heeft de echtelijke woning verlaten op 15.08.2015. Zij heeft toen een klacht neergelegd wegens partnergeweld bij de politie. Ook legt ze een attest voor dat ze opgevangen werd door het CAW(zij verbleef in een tussenhuis van 12.10.2015 tot heden, geschreven op 11.05.2016). Op basis van deze stukken werd haar A-kaart geldig tot 07.07.2016 voor 1 jaar verlengd tot 07.07.2017. Intussen heeft het openbaar ministerie beslist dat er onvoldoende bewijzen zijn tegen haar toenmalige echtgenoot, en is deze klacht zonder gevolg geklasseerd. Daarnaast is er een uitspraak over de echtscheiding uitgesproken op 20.09.2016. Zij hebben geen gezamenlijke kinderen. Ook is in het dossier terug te vinden dat betrokkene leefloon genoten heeft van 01.09.2015 tot 31.10.2016.

Betrokkene ondertekende op 16.11.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Tevens werd gevraagd naar bewijzen waaruit

blijkt dat het partnergeweld werd opgesteld, hiervoor werden pv's, medische attesten en attest van het opvangtehuis gevraagd.

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

- arbeidsovereenkomst van 20uur/week onbepaalde duur (12,5 euro bruto/uur) startende op 10.10.2016 en een verklaring van de firma dat zij er werkt (opgesteld op 24.11.2016) Zij is zeer recent gestart met werken, dit meer dan een jaar na ze het echtelijk huis verlaten heeft, ook betreft het een part-time job. Zij kan hiermee niet zelfstandig (zonder enige vorm van steun van de overheid) instaan in haar bestaansmiddelen.*
- huurcontract afgesloten bij SVK Zuiderkempen Dit toont aan dat ze via een sociaal verhuurkantoor een eigen woonst heeft.*
- Attest inburgering (met vermelding cursus Nederlands, maatschappelijke oriëntatie en loopbaanoriëntatie professioneel). Deze cursussen zijn verplicht en tonen niet een bijzondere integratie in België aan.*
- Brief voor ontbrekende documenten over te maken in verband met een reeds behaalde diploma's vanuit buitenland Dit toont aan dat ze studies genoten heeft in land van herkomst, zij heeft daar haar jeugd/adolescentie doorgebracht*
- Samenstelling van gezin per 22/11/2016 van gemeentebestuur Turnhout waarvan 1 familielid met zelfde familienaam als betrokkene (waarschijnlijk zus met haar echtgenoot en drie kinderen) Er wordt niet betwist dat zij familie heeft in België*

Zij is pas recent in België. Na vier maand heeft zij het echtelijk huis verlaten. Er is geen sprake meer van gezinshereniging. Er zijn ook geen bewijzen voorgelegd van echtelijk geweld. Dat betrokkene familiebanden heeft en recent werkt in België weegt niet op ten aanzien van het feit dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van art. 10, namelijk geen werkelijk huwelijksleven met vervoegde vreemdeling. Er zijn dus geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Zij toont ook niet aan geen familiebanden te hebben in Marokko. Zij heeft haar studies genoten in Marokko, en het zou ondenkbaar zijn dat ze geen (andere) bindingen heeft met haar land van oorsprong. Zo ver we deze kunnen nagaan op basis van de voorgelegde documenten dat betrokkene wenst voor te leggen, zou een terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet schadelijk zijn voor betrokkene

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstrekt"

2. Over de rechtspleging

2.1. Waar de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift vraagt "kosten als naar recht" en de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partij te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

"In het eerste middel werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring de schending ingeroepen van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als 'Vreemdelingwet'), en van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Eerste onderdeel

In een eerste onderdeel werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring uiteengezet dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen.

Verzoekster heeft omwille van intrafamiliaal geweld (IFG) gepleegd door haar echtgenoot J.B. (...) de echtelijke woonst verlaten en heeft haar toevlucht gezocht in een vluchthuis.

Bij de politiediensten heeft ze aangifte gedaan van het IFG. (zie stuk 2 - Proces-verbaal van verhoor dd. 15 augustus 2015) De bestreden beslissing maakt duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris hiervan op de hoogte was.

De bestreden beslissing stelt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 11, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken. Krachtens het vierde lid van vermeld artikel 11, §2 Vreemdelingenwet kan er op basis van het eerste lid, (1°, 2°, of 3°) geen einde worden gemaakt aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen moet de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening houden met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben.

De bestreden beslissing verwijst louter naar het openbaar ministerie dat zou beslist hebben dat er onvoldoende bewijzen zijn en dat de klacht zonder gevolg zou zijn geklasseerd. Blijkens de nota van de verwerende partij heeft zij zich uitsluitend gebaseerd op een schrijven van Mr. E.M. (...), raadsman van verzoeksters echtgenoot J.B. (...), wat bezwaarlijk een objectieve bron van informatie kan genoemd worden.

Verzoekster werd op geen enkele wijze in kennis gesteld van dit schrijven noch van deze beslissing van de procureur des Konings. Evenmin werd haar de kans geboden om op dit punt stelling in te nemen.

Hoewel de raadsman van verzoekster op 29 oktober 2015 de procureur des Konings te Antwerpen, afdeling Antwerpen heeft meegedeeld tussen te komen als raadsman van verzoekster en de procureur des Konings verzocht heeft hem op de hoogte te willen houden van de stand van het strafdossier (stuk 5), heeft noch verzoekster noch haar raadsman vóór de bestreden beslissing enig bericht gehad van de procureur des Konings dat het strafonderzoek zou beëindigd zijn, en welk gevolg hieraan werd gegeven. (stuk 6)

In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota volhoudt, betekent een beslissing van de procureur des Konings tot seponering wegens gebrek aan bewijs, niet noodzakelijk dat de uitzondering van artikel 11, §2, 4e lid Vreemdelingenwet geen toepassing kan vinden. De beoordeling van de procureur des Konings is een beoordeling op strafrechtelijk gebied met het oog op vervolging en is anderzijds niet bindend is voor de minister of zijn gemachtigde. Zonder onderzoek van het volledig strafdossier is de feitenvinding alleszins onvolledig.

Bovendien kan verzoekster zich als slachtoffer nog burgerlijke partij stellen bij de onderzoeksrechter, en kunnen er nog bijkomende onderzoeksdaeden worden gesteld.

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing voorhoudt, werd in het schrijven van 26 oktober 2016 (stuk 4) niet gevraagd naar bewijzen inzake het partnergeweld.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft dan ook onzorgvuldig gehandeld en heeft helemaal geen grondig onderzoek van alle elementen uitgevoerd.

Tweede onderdeel

In een tweede onderdeel werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring uiteengezet dat de bestreden beslissing geen correcte toepassing maakt van artikel 11, § 2 (vierde lid) Vreemdelingenwet en onvoldoende gemotiveerd is.

Louter uit de mededeling van het openbaar ministerie dat er onvoldoende bewijzen zouden zijn en dat de klacht zonder gevolg zou zijn geklasseerd, kan niet op afdoende wijze worden afgeleid dat verzoekster niet zou aantonen het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek, en evenmin werd rekening gehouden met verzoekster als slachtoffer van geweld in de familie en die niet langer een gezinscel vormt met de persoon die zij vervoegde en die bescherming nodig heeft.

Derde onderdeel

In een derde onderdeel werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring uiteengezet dat reeds eerder een beslissing was genomen om geen einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster in de zin van artikel 11, §2, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster A-kaart geldig tot 7 juli 2016 werd verlengd tot 7 juli 2017. Deze beslissing, die genomen werd (bijna) 1 jaar nadat verzoekster de echtelijke woonst had verlaten en waardoor zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhield met de persoon die vervoegd werd (artikel 11, § 2, eerste lid,

2° Vreemdelingenwet), dient te worden aanzien als een beslissing om geen einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet.

Er was dus reeds een beslissing genomen (om geen einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster). Het feit dat het een tijdelijke verlenging van het verblijf betreft, zoals verwerende partij stelt in haar nota, verandert hieraan niets, aangezien nergens is bepaald dat een beslissing in de zin van artikel 11, §2, vierde lid, in fine van de Vreemdelingenwet de toekenning van een permanent verblijfsrecht zou inhouden.”

3.1.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 11 Vreemdelingenwet;
- de motiveringsplicht;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een eerste onderdeel houdt verzoekende partij voor dat haar niet zou zijn meegedeeld dat het strafonderzoek beëindigd werd. Zij zou niet de kans gekregen hebben om hierover stelling in te nemen, wat een schending zou vormen van de zorgvuldigheidsplicht.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij niet aangenomen kan worden.

Overeenkomstig art. 11, §2, 2° Vreemdelingenwet kan de gemachtigde van de Staatssecretaris beslissen om het recht op verblijf in te trekken, wanneer hij vaststelt dat de vreemdeling niet langer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven onderhoudt met de persoon die hij/zij kwam vervoegen in het Rijk.

Het vierde lid van voormeld artikel stelt dat de gemachtigde echter geen einde kan stellen aan het verblijf van de vreemdeling “die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek”.

Verzoekende partij verliet reeds 4 maanden nadat zij met dhr. J.B. (...) samenwoonde, met name op 15.08.2015, de echtelijke woning. Diezelfde dag diende verzoekende partij een klacht in wegens partnergeweld. De Dienst Vreemdelingenzaken nam kennis van deze klacht en haar A-kaart werd op 18.05.2016 verlengd tot 07.07.2017.

Op 21.10.2016 ontving de Dienst Vreemdelingenzaken een schrijven van mr. A.E.M. (...), raadsman van dhr. J.B. (...) - voormalig echtgenoot van verzoekende partij, dat de klacht van verzoekende partij geseponeerd is wegens een gebrek aan bewijs (stuk 1).

Verzoekende partij slaagde er aldus niet in aan te tonen dat zij het slachtoffer is geweest van partnergeweld. Er wordt in de bestreden beslissing uitdrukkelijk vastgesteld dat er geen sprake is van partnergeweld, zodat de uitzondering van artikel 11, §2, 4e lid van de Vreemdelingenwet geen toepassing kon vinden.

Terwijl voorts op gedegen wijze rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie werd, op basis van de stukken van het administratief dossier, overwogen dat de door verzoekende partij voorgelegde documenten niet van aard zijn om te besluiten dat er belemmeringen zouden zijn voor de intrekking van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Waar verzoekende partij opwerpt dat het Openbaar Ministerie haar niet heeft meegedeeld dat haar strafonderzoek beëindigd zou zijn, laat verweerder gelden dat deze kritiek uiteraard niet van die aard is dat zij tot de nietigheid van de bestreden beslissing te leiden, nu die kritiek klaarblijkelijk gericht is tegen het optreden van het Openbaar Ministerie, en niet tegen de bestreden beslissing.

Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.).

Ten overvloede, komt het weinig geloofwaardig voor dat verzoekende partij, als aangemelde benadeelde persoon in het dossier, niet op de hoogte zou zijn gebracht van de sepotbeslissing.

Verzoekende partij stelt verder in haar inleidend verzoekschrift dat haar de kans niet geboden werd om ten aanzien van het Openbaar Ministerie stelling in te nemen met betrekking tot het sepot wegens een gebrek aan bewijs.

De eventuele procedurele mogelijkheden waarover verzoekende partij ter zake beschikt, verhinderen evenwel niet dat de gemachtigde van de Staatssecretaris melding maakt van deze sepotbeslissing in de bestreden beslissing, beslissing die tot op heden alvast niet werd herzien door het Openbaar Ministerie. Het sepot is een vaststaand feit, waarmee de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening mag houden.

Zie naar analogie:

“De Raad stelt dienaangaande vast dat een pv geen strafrechtelijke veroordeling uitmaakt, doch staat het de gemachtigde vrij om binnen zijn wettelijk toegewezen beoordelingsbevoegdheid alle elementen aanwezig in het administratief dossier in hun geheel in ogenschouw en in overweging te nemen.” (R.v.V. nr. 114.527 dd. 28.11.2013)

De gemachtigde baseerde zich dan ook geheel terecht op de seponering door het Openbaar Ministerie om te besluiten dat verzoekende partij niet het slachtoffer is geweest van partnergeweld.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om, na vastgesteld te hebben dat verzoekende partij niet langer gehuwd is met dhr. B. (...) en dat zij geen elementen heeft aangetoond die het recht op verblijf toch zouden toestaan, tot de intrekking van het recht op verblijf te beslissen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht kan niet aangenomen worden.

In een tweede onderdeel stelt verzoekende partij dat de bestreden beslissing nergens uitdrukkelijk motiveert dat verzoekende partij niet het slachtoffer is geweest van partnergeweld. De gemachtigde zou onvoldoende rekening gehouden hebben met de situatie van verzoekende partij als slachtoffer van partnergeweld.

Verweerder laat gelden dat de kritiek van verzoekende partij feitelijke grondslag mist.

De bestreden beslissing motiveert:

“Zij is pas recent in België. Na vier maand heeft zij het echtelijk huis verlaten. Er is geen sprake meer van gezinshereniging. Er zijn ook geen bewijzen voorgelegd van echtelijk geweld. Dat betrokkene familiebanden heeft en recent werkt in België weegt niet op ten aanzien van het feit dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van art. 10, namelijk geen werkelijk huwelijksleven met vervoegde vreemdelinge. Er zijn dus geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.” (eigen vetdruk)

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat verzoekende partij er niet in slaagt te bewijzen dat zij onder het toepassingsgebied van art. 11, §2, vierde lid Vreemdelingenwet valt. Overeenkomstig dit artikel dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij het slachtoffer is geweest van partnergeweld.

Nadat de gemachtigde van de Staatssecretaris vaststelde dat de klacht van verzoekende partij geseponeerd werd wegens een gebrek aan bewijs, besloot deze dan ook terecht dat er geen bewijzen voorliggen dat verzoekende partij het slachtoffer is geweest van partnergeweld. Verzoekende partij maakt dit ook niet met andere stukken aannemelijk.

Daar verzoekende partij haar beweringen niet aantoont, kan zij niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde van de Staatssecretaris onvoldoende rekening gehouden hebben met de situatie van verzoekende partij als slachtoffer van familiaal geweld.

Verzoekende partij maakt geen schending van art. 11 Vreemdelingenwet aannemelijk.

In een derde onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de verlenging van haar A-kaart, tot 07.07.2017, dient te worden beschouwd als een beslissing om geen einde te stellen aan het verblijf van verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, vormt de beslissing dd. 18.05.2016 niet een ‘beslissing om geen einde te stellen’ (sic) aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3° van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet. De gemachtigde van de Staatssecretaris motiveert in deze beslissing dat “[h]et tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 07.07.2016, waarvan betrokkene houder is in toepassing van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08 juli 2011 mag verlengd worden voor de duur van één jaar, namelijk tot 07.07.2017”.

Het recht op verblijf van verzoekende partij dat zij verkreeg in toepassing van artikel 10 Vreemdelingenwet werd aldus verlengd tot 07.07.2017.

Nadat de gemachtigde van de Staatssecretaris nadien vaststelde dat:

- de echtscheiding tussen verzoekende partij en dhr. B. (...) op 20.09.2016 werd uitgesproken

- en de klacht van verzoekende partij op 11.10.2016 geseponeerd werd,

besloot deze terecht het verblijf van verzoekende partij dat op basis van art. 10 Vreemdelingenwet werd verleend, in te trekken.

De gemachtigde van de Staatssecretaris is dan ook geheel terecht over gegaan tot intrekking van het recht op verblijf op basis van art. 11, §1, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij op basis van een beslissing tot tijdelijke verlenging, die werd genomen op een ogenblik dat het huwelijk nog niet was ontbonden en haar klacht nog in onderzoek was, de verwachting kon hebben dat haar verblijf niet meer zou worden beëindigd. Er is geen sprake van een schending van art. 11 Vreemdelingenwet. Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3. Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en aldus de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 11 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 11 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“(…)

§ 2

De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° [de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;](1)

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

3° de vreemdeling, die toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in de hoedanigheid van geregistreerde partner op grond van artikel 10, § 1, 4° of 5°, of de vreemdeling die vervoegd werd, is in het huwelijk getreden of heeft een wettelijk geregistreerd partnerschap met een andere persoon;

4° het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokken vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven.

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste vijf jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Indien de beslissing genomen wordt op basis van het eerste lid, 2° en 4°, van artikel 74/20 of van artikel 74/21, kunnen de kosten van repatriëring verhaald worden op de vreemdeling of de persoon die hij vervoegd heeft.”

Uit voormelde bepaling blijkt duidelijk dat het de verzoekende partij is die dient aan te tonen dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld en de bewijslast op haar schouders rust.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij geen rekening hield met de klacht omwille van familiaal geweld ingediend door de verzoekende partij jegens haar toenmalige echtgenoot.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 15 augustus 2015 de echtelijke woonst verliet en aangifte deed van huiselijk geweld. Op 21 oktober 2016 licht de raadsman van de toenmalige echtgenoot van de verzoekende partij de verwerende partij in van het feit dat een klacht wegens partnergeweld werd ingediend, doch dat deze klacht werd geseponeerd door het parket op 11 oktober 2016 bij gebrek aan voldoende bewijzen. Hiervan wordt een bewijsstuk voorgelegd, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Ook wordt door genoemde raadsman gewezen op het feit dat de echtscheiding op 20 september 2016 werd uitgesproken door de familierechtbank. Ook hiervan wordt een stavingsstuk gevoegd, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij deze elementen in haar oordeel betrok nu zij motiveert *“Zij kwam aan in België op 15.04.2015 met een visum in het kader van gezinshereniging. Zij staat ingeschreven in het vreemdelingenregister van 07.07.2015. Zij heeft de echtelijke woning verlaten op 15.08.2015. Zij heeft toen een klacht neergelegd wegens partnergeweld bij de politie. Ook legt ze een attest voor dat ze opgevangen werd door het CAW(zij verbleef in een tussenhuis van 12.10.2015 tot heden, geschreven op 11.05.2016). Op basis van deze stukken werd haar A-kaart geldig tot 07.07.2016 voor 1 jaar verlengd tot 07.07.2017. Intussen heeft het openbaar ministerie beslist dat er onvoldoende bewijzen zijn tegen haar toenmalige echtgenoot, en is deze klacht zonder gevolg geklasseerd. Daarnaast is er een uitspraak over de echtscheiding uitgesproken op 20.09.2016.”*

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat de verwerende partij zich louter heeft gebaseerd op het schrijven van de raadsman van de toenmalige echtgenoot van de verzoekende partij. Zij gaat eraan voorbij dat het administratief dossier zowel een stavingsstuk betreffende de echtscheiding als een stavingsstuk met betrekking tot de seponering van de klacht wegens huiselijk geweld bevat, weliswaar door toedoen van genoemde raadsman, doch niets belet de verwerende partij zich op deze gegevens, die bewezen feiten betreffen die door de verzoekende partij overigens niet worden betwist, te baseren bij het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat de verzoekende partij stelt dat zij niet in kennis werd gesteld van het schrijven van de raadsman doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat het onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij niet op de hoogte is van de seponering van haar klacht noch van de uitspraak van de familierechtbank betreffende haar eigen echtscheiding. Bovendien bevat het administratief dossier eveneens een afschrift van de betekening van het echtscheidingsvonnis aan de verzoekende partij door de gerechtsdeurwaarder, die een afschrift ervan achterliet overeenkomstig de bepalingen van het gerechtelijk wetboek daar niemand werd aangetroffen in de woning. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet mocht baseren op de echtscheiding of de seponering. Evenmin toont zij aan dat haar de kans diende te worden geboden *“om op dit punt stelling in te nemen”*, noch dat zij niet de kans kreeg haar visie te geven met betrekking tot de seponering, temeer haar eigen stellingname oorspronkelijk de aanleiding vormt voor het feit dat een onderzoek is gebeurd naar het familiaal geweld, namelijk doordat zij klacht indiende. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting opmerkt dat geen bewijs werd voorgelegd van de seponering, kan de Raad slechts herhalen – zo blijkt immers uit het voorgaande – dat een bewijs van deze seponering zich in het administratief dossier bevindt.

De verzoekende partij maakt verder niet aannemelijk dat de verwerende partij zich niet mocht baseren op de seponering van haar klacht door het parket om het verblijf te beëindigen op grond van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet en dat zij de uitzonderingsgrond van het vierde lid van deze bepaling diende toe te passen, namelijk:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.”

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de seponering van haar klacht niet wordt betwist. Anderzijds maakt zij niet aannemelijk dat zij aantoonde slachtoffer te zijn van familiaal geweld tijdens haar huwelijk.

Nochtans werd haar per brief van 26 oktober 2016, die zij voor kennisname ondertekende op 16 november 2016, gevraagd alle nuttige inlichtingen ter kennis te brengen in het kader van het onderzoek van haar dossier met het oog op een mogelijke beëindiging van haar verblijf in toepassing van artikel 11, §2 van de vreemdelingenwet. Zij toont niet aan met welke elementen geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien toont zij niet aan waaruit zij afleidt dat in deze vraag om inlichtingen van 26 oktober 2016 expliciet naar bewijzen inzake partnergeweld diende te worden gevraagd. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, stelt de verwerende partij niet in de bestreden beslissing dat expliciet naar bewijzen inzake partnergeweld werd gevraagd. Immers wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene ondertekende op 16.11.2016 een document waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Tevens werd gevraagd naar bewijzen waaruit blijkt dat het partnergeweld werd opgesteld, hiervoor werden pv's, medische attesten en attest van het opvangtehuis gevraagd.*

Na een onderzoek betreffende de voorwaarden bepaald in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 (aard en hechtheid van de gezinsband, duur verblijf in het Rijk, familiebanden of culturele / sociale banden met land van herkomst) werden volgende documenten overgemaakt:

(...)

Zij is pas recent in België. Na vier maand heeft zij het echtelijk huis verlaten. Er is geen sprake meer van gezinshereniging. Er zijn ook geen bewijzen voorgelegd van echtelijk geweld. Dat betrokkene familiebanden heeft en recent werkt in België weegt niet op ten aanzien van het feit dat betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van art. 10, namelijk geen werkelijk huwelijksleven met vervoegde vreemdeling. Er zijn dus geen aanwijzingen dat er belemmeringen zijn om betrokkene een een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven op basis van artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980.

Zij toont ook niet aan geen familiebanden te hebben in Marokko. Zij heeft haar studies genoten in Marokko, en het zou ondenkbaar zijn dat ze geen (andere) bindingen heeft met haar land van oorsprong. Zo ver we deze kunnen nagaan op basis van de voorgelegde documenten dat betrokkene wenst voor te leggen, zou een terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet schadelijk zijn voor betrokkene”

Het feit dat zij zich als slachtoffer nog burgerlijke partij zou kunnen stellen en dat er in dat kader nog bijkomende onderzoeksdaeden zouden kunnen volgen, doet aan het voorgaande geen afbreuk. Een burgerlijke partijstelling belet niet dat de verwerende partij, zich op kennelijk redelijke wijze kon baseren op de seponering van de klacht omtrent huiselijk geweld door het parket om het verblijf van de verzoekende partij te beëindigen in toepassing van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Bovendien is dit betoog hypothetisch en toont de verzoekende partij allerminst aan dat zij zich effectief burgerlijke partij zou hebben gesteld, laat staan wat het resultaat is van een dergelijke procedure. In zoverre de kritiek gericht is tegen de beslissing van het parket tot seponering van de klacht, is de grief niet dienstig nu dit niet is gericht tegen de motieven van de in casu bestreden beslissing, namelijk de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Voorts werd in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat *“Er zijn ook geen bewijzen voorgelegd van echtelijk geweld”*. De verzoekende partij weerlegt dit verder niet met haar betoog. Voorts blijkt dan weer wel dat op afdoende wijze rekening werd gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband en de duur van het verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst. Ook dit onderdeel van de motivering wordt niet weerlegd.

Tenslotte kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat reeds eerder een beslissing werd genomen om geen einde te stellen aan haar verblijfsrecht doordat haar A-kaart werd verlengd van 7 juli 2016 tot 7 juli 2017. Het klopt inderdaad dat de verzoekende partij reeds op 15 augustus 2015 de echtelijke woonst verliet en aangifte deed van huiselijk geweld. Op 18 mei 2016 beslist de verwerende partij blijkens het administratief dossier dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij geldig tot 7 juli 2016 voor de duur van een jaar wordt verlengd, namelijk tot 7 juli 2017. Op dat ogenblik was echter nog geen sprake van de seponering van de klacht wegens huiselijk geweld (dd. 11 oktober 2016) en van de uitspraak van de familierechtbank betreffende de echtscheiding (dd. 20 september 2016). Het tijdelijk verblijfsrecht van de verzoekende partij werd verlengd voordat werd vastgesteld dat er sprake was van een echtscheiding en een seponering van de klacht wegens huiselijk geweld. Aldus kon de verwerende

partij terecht besluiten tot de intrekking van het verblijfsrecht verkregen in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Zij kan niet ernstig voorhouden dat zij de verwachting kon hebben dat haar verblijf niet meer zou beëindigd worden op basis van de beslissing van 18 mei 2016 tot tijdelijke verlenging van haar verblijfsrecht. Uit de toekenning van het in casu tijdelijk verblijf kan niet worden afgeleid dat de verwerende partij afstand zou doen van haar mogelijkheid het verblijf in te trekken in toepassing van artikel 11 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 11 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel zoals geformuleerd in de synthesememorie luidt als volgt:

“In het tweede middel werd in het verzoekschrift tot nietigverklaring de schending ingeroepen van artikel 7 Vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Onder de bespreking van het eerste middel werd aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kon besluiten tot een beslissing tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter), bijgevolg kon ook geen einde worden gesteld aan het legaal verblijf van verzoekster. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht worden hierdoor geschonden.”

3.2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- art. 7 Vreemdelingenwet;

- de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij houdt voor dat onterecht werd overgegaan tot een intrekking van verblijf, zodat er geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht betekend worden.

Uit de uiteenzetting van het eerste middel volgt reeds dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht heeft besloten om het recht op verblijf van verzoekende partij in te trekken.

Het middel, dat uitgaat van de premisse dat de intrekkingbeslissing dient te worden vernietigd (quod non), mist derhalve elke grondslag.

Het tweede middel kan evenmin worden aangenomen.”

3.2.3. Het tweede middel is volledig gebaseerd op de stelling dat de verwerende partij onterecht overging tot de intrekking van het verblijf, zoals zou zijn aangetoond in het eerste middel.

Echter, uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de verwerende partij in casu op goede gronden overging tot de intrekking van het verblijfsrecht. Het eerste middel is, zo blijkt uit punt 3.1.3., in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

Aldus mist het tweede middel, dat uitgaat van de stelling dat de beslissing tot intrekking van verblijf dient te worden vernietigd op grond van het eerste middel, elke grondslag. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN